

KAPITOLA TŘI

Astromech, který měl na starosti dokovací hangár, po přečtení seznamu nákladu zděšeně zapípal. Ani droidi nechtěli mít s rathтары nic společného. Ale nebylo úkolem droida posuzovat, zda je rozumné nechat tuto loď na Hvězdosvitu zakotvit; jeho úkolem bylo zjistit, zda má nákladní plavidlo potřebné povolení k přepravě divoké zvěře. Senzory tvrdily, že ano, a tak astromech poslušně otevřel vrata hangáru a povolil lodi přistát.

Zatímco hlavní dokovací hangár Hvězdosvitu byl živý a rušný, místo určené výhradně pro skladování nákladu zůstávalo po většinu času tiché. Werrera, Leyel a Cale vystoupili do rozlehlého, špatně osvětleného prostoru, který byl dost velký na to, aby jejich kroky vytvářely ozvěnu. Znepokojilo je to – koneckonců nechtěli, aby je někdo slyšel –, ale brzy si uvědomili, že je tam vlastně vůbec nikdo neuslyší. Jejich přílet zaznamenali pouze dva droidi, z nichž ani jeden nebyl naprogramován, aby potvrdil, zda náklad lodi odpovídá soupisu.

Ostatně, Marchion Ro předvídal, že to tak bude. Oko je nikdy nezklamalo. Udělali dobře, že mu důvěřovali a dobrovolně se přihlásili na tuto misi. A že se ujali tohoto velkého díla.

„Kde začneme?“ zeptala se Leyel. Stejně jako ostatní měla na sobě obyčejnou tmavou kombinézu, jakou nosili strojníci, mechanici a údržbáři na lodích a stanicích po celé galaxii. „Půjdeme rovnou do strojovny?“

Cale nad slovy lidské ženy zavrtěl hlavou. „Nejdřív začneme s jejich komunikací. Pak s únikovými moduly. Je třeba to udělat postupně, přesně jak nařídil Ro.“

Leyel, ačkoli byla Roovi a Nihilům věrná, se nedokázala ubránit nedochkavosti zasadit skutečný úder. „A co když nás chytí dřív, než stihneme provést něco, co by stálo za to?“

„To není náš úkol,“ nedal se Cale. „Věř plánu Oka. Bude trvat spoustu času, než se dozvědí o naší přítomnosti. A až se o ní dozvědí, bude už pro Jedie pozdě, aby nás zastavili.“

Cosi si žádalo pozornost Bella Zettifara, ale nedokázal přesně pojmenovat, co to bylo.

Za normálních okolností by meditoval a pokoušel by se nalézt tu podivnou vibraci, která mu v Síle něco signalizovala. V tu chvíli měl ale na práci jiné věci.

Klekl si ke zraněné Twi’lečce, která ležela na nízkém lůžku nedaleko dveří přijímací místnosti zdravotnické věže. Modrou kůži a spálený oděv měla umazané od tmavých sazí a oči zarudlé buď od kouře, nebo od slz. „Už se na vás podíval zdravotnický droid?“ zeptal se. „Můžu vám ještě nějak pomoci? Měl bych někoho kontaktovat?“

„Droid už tu byl,“ zašeptala. „Budu v pořádku. A není... není nikdo, koho byste mohl kontaktovat. Ale děkuji vám.“ Její oči vůbec nespočinuly na Bellovi. Vycítil, že si představuje někoho jiného, koho ztratila při útoku Nihilů. I tyhle menší nájezdy způsobovaly ohromné škody, připomněl si. Pro celou galaxii to možná nebylo nic víc než obyčejná přestřelka. Jenže tahle Twi’lečka přišla o někoho, kdo jí byl tak drahý, že jí galaxie už nikdy nebude připadat stejná.